

Eesti
Evangeelne
Allianss

Kadunud poegade naasmine

10-17 jaanuar 2016
Alliansspalvenädal

Palve

“Palve on vaimuand. Tihtipeale me ei tea, kuidas palvetada, millal palvetada ja mille eest palvetada. Me oleme huvitatud kõikidest palvetamise meetoditest ja tehnikatest. Kuid tegelikult ei ole meie need, kes palvetavad, vaid Vaim meie sees on see, kes meie eest palvetab... on oluline, et me oleksime ühenduses oma sõnade allikaga. Meil on suur kiusatus olla “lohutaja”, öelda õigeid sõnu, et teisi lohutada, kuigi nendel sõnadel pole meie sisemuses juuri all. Me peame pidevalt ennast veenma, et sõnad, mis me välja ütleme, voolavad meie südamest. Parim viis, kuidas seda teha, on läbi vaikususe, mis on täidetud palvega.” - *Henri J.M. Nouwen*

Kui me igatseme oma rahva seas ja eriti koguduses näha vaimset uuenemist, ei saa see juhtuda ilma rõõmsa ja sügava palve elu uuenemiseta, mis on osa meie mitmetahulise Jumalaga suhtlemise elust. See on avalik saladus, et paljude kristlaste jaoks on palve kohustus ja koorem, miski, mida hea kristlane peaks tegema, kuid mille jaoks ta ei leia tavaliselt aega ning seega kasvab tema süütunne.

Me oleme kinni paljudes ideedes, mis ütlevad meile, kuidas palvetada ja kuidas mitte palvetada. Me näeme oma kogudusejuhte ja kui kaunilt nemad palvetavad ning tundub, et me ise ei leia kunagi õigeid sõnu. Avalikud palved on teenistustelt kadumas ja me oleme närbumise ohus, kuna nii palju on tegevusi ja rügamist, mis ei põhine palvel ja vaimuannil - sellel rahulikul rõõmul, mis tuleneb lihtsast igapäevasest teekonnast Jumalaga ja tema ligiolu kindlusest.

EEA palvenädalad on lihtne võimalus, kuidas üksikinimestena ja kogudusena süvendada oma palveelu. Palvekeskuseks ei ole suured jumalateenistused, vaid pigem suletud ruumid, perekonna söögilauad ja asemed meie laste voodite kõrval. Siin saab juured alla meie sisemine elu Jumalaga, kes räägib meiega varjatult, kui meil puudub kiusatus teistele oma ilukõnega muljet avaldada.

Sellepärast tahan ma selle Allianss Palvenädala ajal paluda, et te valmistaksite oma koguduste teenistused ette selliselt, et need sõnad, mis välja öeldakse, tuleksid südamest ning Vaimul oleks ruumi rääkida. Vähem jutlustamist ja rohkem palvet, rohkem inimeste ja Jumala kuulamist ning rohkem ülistust. Vähem tähelepanu väljanägemisele ning rohkem loovust ja ausat igatsust lasta endal ja oma kogukonnal muutuda Jeesuse Kristuse sarnaseks. Võtame Jumala ees endale vastutuse siseneda sellesse, mida Ta praegu meile näitab.

Kogu palvenädal keskendub kadunud poja loole. Lisaks vaimsele mõtisklusele selle kirjakohta üle, mis on (tõenäoliselt) kõikide jaoks väljakutse, keskendub see palvejuht eriliselt nende inimeste eest palvetamisele, kes on erinevatel põhjustel loobunud Jumalast või kogudusest. Paljud lapsevanemad kannatavad, kuna nende lapsed on kogudusest lahkunud - me saame ka nende eest palvetada. Paljud noored kristlased kannatavad, kuna nende vanemad ei tunne Isa Jumalat ning nad soovivad, et Jumal pööraks “isade südamed oma poegade poole” ning nende vanemad saaksid Jumala lasteks, nende õdedeks ja vendadeks. Te võite ka nende eest palvetada. Me palvetama ka koguduse eest, mis Euroopas ei ole tihtipeale valmis patuseid aktsepteerima ja armastama ning neile poolele teele vastu tulla, ning mis on tihti täis inimesi, kes tunnevad, et on orjastatud, kuid neil ei ole julgust lahkuda.

Kas palvetame? Koos?

Thomas Bucher – Euroopa Evangeelse Allianssi peasekretär

PS: See tuleb erilise tänuga Tšehhi Evangeelse Allianssile, kes on selle suurepärase juhise ette valmistanud.

Pühapäev - Kadunud

Luuka 15:11-12

Jeesus ütles: „Ühel inimesel oli kaks poega. Ja noorem neist ütles isale: „Isa, anna mulle kätte see osa varandusest, mis saab minule!” Ja isa jagaski varanduse nende vahel.

Oma raamatus, mis räägib Luuka evangeeliumi tähendamissõnadest, kirjutab Kenneth Bailey: “Üle 15 aasta küsisin ma erinevate rahvuste ja tavade esindajatelt, Marokost Indiani ja Türgist Sudaanini, mis tagajärjed oleks sellel, kui poeg tahab oma pärandit kätte saada, kui ta isa alles elab. Vastus oli alati sama ja vestlus nägi välja selline:”

“Kas keegi teie külast on kunagi midagi sellist palunud?”

”Ei iial!”

”Kas keegi saaks kunagi sellist palvet esitada?”

”See on võimatu!”

”Kui keegi seda teeks, mis juhtuks?”

“Isa annaks ilmselgelt talle peksta!”

”Miks?”

”Sest see palve tähendab, et poeg soovib isa surma.”

Noorema poja tegu oli väga tõsine asi, mitte ainult ta isa ja perekonna suhtes, vaid ka kogukonna suhtes, kus ta elas. Kogukond pidi ta selle ennekuulmatu nõudmise ja oma pärandi vastu võtmise eest eemale tõrjuma, kuna teotas kõike, mis oli nende jaoks püha. Kõik eeldasid, et isa karistab oma poega, kuid pöörase armastuse väljendusena andis ta oma pojale mitte ainult tema osa pärandist, vaid ka õiguse seda kasutada. Teisalt aga vanemast pojast eeldati, et ta loobub oma pärandist, tõreleb oma noorema pojaga ning üritab isa ja nooremat poega lepitada. Isegi kui vanem poeg vihkaks nooremat, oleks ikka tema kohustus ametlikult püüda neid lepitada, nii tema enda kui ka ta isa au säilitamiseks. Vanem poeg aga jääb vaikseks. Tema vaikus ja oma pärandiosa vastu võtmine ei näita vaid tema halba suhet oma vennaga, kuid ka tema ja isa vahelise suhte kuritarvitamist. Nad on mõlemad kadunud. Mõlemad pojad ebaõnnestuvad ning ei saa koos elada, ja nende suhe oma isaga on sama.

Palveteemad:

- Paljud inimesed lahkuvad oma perede või koguduste keskelt, kuna nad arvavad, et leiavad kuskilt mujalt selle, mida otsivad. Palume vanematele ja kogudustele julgust lasta neil minna, ning vankumatut lootust, et nad leiavad tee tagasi koju või Jumala juurde.
- Palume kogudustele tõelist vabadust. Palvetame, et kogudus austaks inimeste vajadust olla tema ise, kuid mõistaks ka nende vajadust armastuse ja kodu järele.
- Palvetame nende eest, kes on meid hüljanud, nende eest, kes meid vihkavad, meie vaenlaste eest, nende eest, kes meid kritiseerivad. Palvetame nende inimeste eest, kellega olime lähedased ja kes on meile haiget teinud, kas meie peres, kogukonnas või koguduses.
- Palvetame nende eest, kes ei mahu tüüpilistesse koguduse kategooriatesse, et nad tunneksid ennast koduselt ja leiaksid sooja vastuvõtu.
- Palvetame, et meie kogudused oleksid tõelised kodud, mis on täis isalikku vastuvõtmist ning neil ei oleks vajadust neid manipuleerida või neile üleliia peale käia.
- Palvetame kõige suuremate “patustajate” eest, kes on meie ümber – inimeste eest, keda tuntakse nende korruptsiooni, ebaõigluse ja pettuste järgi – et Jumal kasutaks neid inimesi tunnistusena Tema vägevusest, hoolimata meie ootustest.
- Küsime endalt: “Kuidas näeb Jumal, et mina isiklikult või mu kogudus armastame patuseid; mitte ainult sõnas vaid ka teos?”

Esmaspäev – Kõik ära raisatud

Luuka 15:13-16

Ja juba mõne päeva pärast kogus noorem poeg kõik kokku ning reisis kaugemale maale, ja seal pillas ta ära oma vara, elades ohjeldamatult. Aga kui ta oli kõik ära kulutanud, tuli sellele maale kange nälg, ja puudus hakkas temalegi kätte tulema. Ja ta läks ja poetas enda ühe sealtmaa kodaniku juurde ning see saatis ta oma väljadele sigu hoidma. Ja ta püüdis oma kõhtu täita kõtradest, mida sead sõid, ja ükski ei andnud talle.

Isa süda põleb lakkamatu igatsusega oma lapsed koju tuua. Ta igatseb nendega rääkida ja neid hoiatada igasuguste ohtude eest, millega nad silmitsi seisavad. Ta soovib, et ta suudaks neid veenda, et kõik, mida nad kuskilt mujalt otsivad, on neil kodus olemas. Kuidas ta igatseb neid oma isaliku autoriteediga koju tõmmata, neid lähedal hoida, et nad haiget ei saaks. Kuid tema armastus on liiga suur, et ühtki neist asjust teha. Ta ei saa neid sundida või käskida tegema, mida ta tahab. Ta pakub neile vabadust armastust tagasi lükata. Isa tahab, et ta lapsed oleksid vabad. See vabadus hõlmab endas võimalust kodust lahkuda ja kõik kaotada.

Peale kirjakohta Nutulauludes, kus näljased emad küpsetasid ja sõid oma lapsi, ei ole Piiblis palju näiteid kellestki suuremas meeleheites kui kadunud poeg. Noorem poeg avastab end ühtäkki oma isiklikust põrgust. Ta võtab vastu tõenäoliselt kõige alandavama töö, mida keegi saaks talle pakkuda. Ta ei saanud kõhtu täis isegi kui ta sõi teadmatu koguse kibedaid, hapusid ja inimeste jaoks seedimatuid kõtrasid. Kuna maal oli suur nälg ei saanud ta ka kerjata; keegi ei andnud talle midagi. Ta jõud on otsakorral ning kardab, et ta sureb nälga.

Paljud, kes on Jumala hüljanud või kes teda ei otsi, ei tundu materjaalselt halval järjel olevat – pigem vastupidi. Väliselt on nende elud nii head, et paljud meist kadestavad neid. Kodust lahkumine ja Jumalast loobumine on aga palju sügavam kui tundub. Isa kodust lahkumine on elamine justkui ilma koduta ning ma pean seda otsima kogu maailmast. Kodu on aga mu olemuse keskmes, ainus koht, kus ma võin kuulda häält, mis ütleb: "See on mu armas poeg, kellest mul on hea meel."

Mõnes mõttes on kogu inimese elu ning tema suhe Jumalaga teekond koju. Tõelise kodu otsimine on see, mis on alati olnud ja alati jääb; selle koha otsimine, kus me kuuleme kõike, mida me vajame kuulda. Janu edu järele, igatsus inimeste heakskiitu järele, enesega rahulolust sõltumine, vajadus võimu ja saavutuste järele; kõik need on lihtsalt meie ekslemine kaugel maal. Kas ma olen valmis tulema koju, kus need asjad ei oma tähtsust? Kas ma olen valmis loobuma tingimusteta armastuse otsimisest kohtadest, kust seda ei leia? Olema laps, kes ei pea tegema midagi, et olla armastatud? Võtma vastu teist süütust läbi taevase sünni, mida ma ei saa kuidagi endale oma Isa kodus välja teenida?

Palveteemad:

- Otsime palvemeeles, kus me oleme end Isa kodust eemaldanud. Kus otsime teiste heakskiitu läbi oma saavutuste ning reageerime kriitikale vihaga? Kus võrdleme ennast teistega? Mis on meie sõltuvused, mis takistavad meid Isa embuses puhkamast?
- Palvetame oma emade ja isade eest; mõtiskleme ja vaatame, kui kaugel me neist oleme ja kui kaugel nemad meist on. Oleme tänulikud oma vanemate eest ja palume lepitust või andestust, kus seda vaja.
- Palume nende eest meie ümber, kes raiskavad oma andeid ja oskusi kasututele asjadele, sest nad ei tunne Jumalat. Palvetame, et Jumal kasutaks neid oma meistriteose loomiseks.
- Otsime neid kohti, kus me raiskame Jumalalt saadud rikkusi asjadele, mis Jumala Kuningriigis vastu ei pea.
- Palvetame, et kogudus ei raiskaks potentsiaali, mis on tema inimestes peidus, vaid annaks sellele ruumi paljuneda.

Teisipäev - Pöördumispunkt

Luuka 15:17-19

Aga kui ta mõttesse jäi, siis ta ütles: „Kui palju palgalisi on mu isal ja neil on leiba küllalt, aga mina suren siin nälga! Ma tõusen ja lähen oma isa juurde ja ütlen talle: „Isa, ma olen pattu teinud taeva vastu ja sinu ees, ma ei ole enam väärt, et mind su pojaks hiiütaks! Pea mind nagu üht oma palgalistest!”

Kui lapsed ei pöördu Jumala poole või kui nad lahkuvad kogudusest, heidavad nende vanemad tihti endale ette, et nad ei olnud piisavalt head lapsevanemad või kristlased. Laste kasvatamine on väga raske töö, mille tegemiseks ei piisa inimlikust jõust ning seetõttu sõltub see Jumala armust, mis katab kõik meie patud lapsevanemadena. Meie lapsed leiavad tee koju oma tõelise Isa juurde. Kuid mõned lapsevanemad ei suuda endale läbikukkumist andestada.

Suhtes kadunud pojaga on suureks probleemiks loobumine ja nende suhtes alla andmine, mis takistab paljudel uskumast ja nende eest edasi palvetamast. Siin on mõned võimalikud juhised, kuidas saada uus lootus läbi palve:

Teekond tagasi

Kui me vaatame kadunud poja teekonda tagasi isa juurde, leiame üheksa palveteemat. Mõnda neist saame kasutada oma palvetes meie kadunute eest, olgu see meie abikaasa, lapsed või vanemad, kes on Jumala juurest ära pöördunud või ei tunne Teda veel.

- Olukord, milles ta ennast leiab on tema kontrolli ja kogemuse alt väljas.
- Ta saab aru, mis on ta tõelised vajadused ning et isegi pärast kõiki katseid, ei ole ta võimeline oma vajadusi katma (salmid 14 ja 17)
- Tal on aeg (üksinda tööl), kui ta hakkab mõtlema ja mõistma, mis temaga toimub ja kuidas tal läheb.
- Tal meenuvad Isa kodu õnnistused.
- Ta hakkab asju nägema sellisena nagu nad on. Palvetame ilmutust (Efeslaste 1:17), tõe (Johannese 16:13) ja vaimu, et ta oleks võimeline nägema (Luuka 4:18) ja olema vaba valedest ja pettustest.
- Ta mõistab, et tema tegu oli vale. Palvetame, et Püha Vaim tooks talle selguse oma patu kohta (Johannese 16:8)
- Ta reageerib alandliku ja meelt parandava südamega. Palvetame, et tema süda oleks Taaveti südame sarnane (Psalm 51).
- Talle meenub Isa tõeline iseloom. Palvetame tema üle Piibli kirjakohti, näiteks 4. Moosese 14:18a, Rooma 8:38-39.
- Tal on julgus tulla tagasi oma Isa juurde. Palvetame, et ta näeks, et Jeesus on Tee (Johannese 14:6)

Palveteema

- Palvetame lapsevanemate eest, kes ei tea, mida oma lastega teha.
- Julgustame vanemaid, kelle lapsed on Jumala hüljanud, oma tunnetest rääkima ning siis palvetame nende eest.
- Palvetame koguduse noorte ja laste vanemate eest. Palvetame, et nad ei toetuks laste kasvatamisel ainult iseendale, vaid toetuksid Jumalale, kes teab, mida iga laps vajab.
- Palvetame vabanemist süütundest ja andestamatusest iseenda vastu.

Kolmapäev – Isaks saamine

Luuka 15:20

Ja ta tõusis ja asus teele oma isa juurde. Aga kui ta alles kaugel oli, nägi isa teda ja tal hakkas hale ning ta jooksis ja langes poja kaela ja andis talle suud.

Jumal tahab väga tungivald mind leida, alati rohkem kui mina Teda leida tahab. Ta ei oota kuni me koju tagasi tuleme, kuni me andestust palume, kuni me anume ja töötame, et me oleme järgmine kord paremad. See on alati Tema, kes jookseb kodust välja ning pakub meile oma embust.

Kadunud poja tagasitulemine aeglustub või lõppeb täielikult, kui pere või kogudus ei ole valmistunud nende saabumiseks. Isa heitis kõrvale kõik sotsiaalsed normid ning jooksis oma poja poole, kuigi ta oli alles kaugel. Ta tegi seda selleks, et kaitsta teda terve kogukonna tagarääkimise, viha, alanduse ja põlguse eest. Tema seisuses mehed ei jookse Lähis-Ida riikides kunagi. Tõenäoliselt päästab isa taaskord oma poja elu, keda muidu ei võtaks kogukond ega ta vend ealeski vastu, vähemasti mitte täieõigusliku pojana. Kuigi ta tuli tagasi orjana, on isale oluline, et ta poeg tuleks koju kõige juurde, mis talle kuulub. Ta näitab kõigile, et tema jaoks on ta poeg jälle elus. Isa tapab numvasika, et terve kogukond saaks tulla ja näha, et ta pojalt on seljas isa parimad riided, et tal on pitseriga sõrmus sõrmes ning et kõik saaksid koos isaga rõõmustada poja tagasituleku üle.

Olenemata kas me oleme nooremad või vanemad pojad, peame mõistma, et meid kõiki on kutsutud olema isadeks. Meil ei piisa sellest, kui me loeme seda tähendamissõna kui lugu poegadeks, või kui loeme seda õppetunnina variseridele nende suhtumisest patuste vastu. Meid pole ka kutsutud valima, kumb vend me oleme. Me ei ole siin selleks, et lasteks jääda. Meid on kutsutud välja näitama Agapet – Jumala isalikku armastust – mis on jüngerdamise ja kristluse eesmärk. Meid on kutsutud olema isadeks.

Palveteemad

- Palume, et Jumal Isa pehmendaks meie südamed, et need oleksid tema südame sarnased. Palvetame, et see oleks täis kaastunnet ning tingimusteta armastust. Tunnistame 1. Korintlastele 13:5-8 ning palume, et Jumal oma armastuse läbi õpetaks meid selliselt armastama. Inimlikult pole võimalik niimoodi armastada.
- Palume, et meie Isa aitaks meil astuda välja kadunud poegade poole enne kui nad koju jõuavad.
- Õnnistame oma kogudusejuhte, et neil oleks samasugune vastuvõtmise, tingimusteta armastuse ja austuse suhtumine nagu oli isal sellel tähendamissõnas.
- Otsime vaikselt mõtisklemises läbi oma südamed, et näha, kas me suudame samastuda selle vana mehega, kellel ei olnud midagi kaotada, kuna ta juba kaotas kõik ning saab nüüd ainult anda.
- Kutsume oma koguduse isad koguduse ette ning palvetame nende eest nende isalikes rollides. Katkine suhe isa ja laste vahel tekitab liiga palju valu. Palvetame isade eest ning nende suhete eest oma poegadega.
- Oleme eestpalves oma vaimsete isade eest.
- Palume Jumalalt, et isaduse Vaim tungiks läbi meie koguduste struktuuri ja kultuuri.

Neljapäev – Tähistamine

Luuka 15:21-24

Aga poeg ütles isale: „Isa, ma olen pattu teinud taeva vastu ja sinu ees, ma ei ole enam väärt, et mind su pojaks hüütaks!” Ent isa ütles oma sulastele: „Tooge kiiresti kõige kallim kuub ja pange talle selga ja andke talle sõrmus sõrme ja jalatsid jalga ja tooge nuumvasikas, tapke see ja söögem ning olgem rõõmsad, sest see mu poeg oli surnud, ja on jälle saanud elavaks, ta oli kadunud, ja on leitud!” Ja nad hakkasid rõõmsasti pidutsema.

Kui kadunud poeg koju tuleb, ei piisa tavapärasest õhtusöögist või ühestki muust traditsioonilisest kogunemisest: aeg on tähistada.

“Jumal rõõmustab. Mitte sellepärast, et maailma probleemid on lahenedud või et inimeste valu ja kannatus on lõppenud ning mitte ka selle pärast, et tuhanded inimesed on pöördunud ning kiidavad teda ta headuse eest. Ei, Jumal rõõmustab, sest üks tema lastest, kes oli kadunud, on nüüd leitud. Ta kutsub mind koos temaga rõõmustama. See on Jumala rõõm, mitte rõõm, mida maailm saaks pakkuda. See on rõõm, et laps tuleb kaose, hävingu ja meeletehete keskel koju... Jumal rõõmustab, kui üks meelt parandanud patune tuleb tagasi. Statistiliselt pole see väga huvitav, aga Jumalale pole kunagi numbrid korda läinud. Jumala silmis on tarvis vaid ühte varjatud meeleparandust, ühte isetu armastuse väljendust, ühte tõelise andestuse hetke, et Ta astuks alla oma troonilt ning jookseks tagasituleva poja poole; et taevad oleksid täidetud Jumala rõõmu helidega.“ - *Henri Nouwen*

Me näeme vanemas pojas, kui moonutatud on tema arusaam rõõmust. Kogu küla kuuleb muusikat ja kiirustab tähistama; ainult poeg jääb välja ja on ebaloomulikult kahtlustav. Seeläbi, et ta otsekohe ei astunud oma isa kotta, kes peo korraldas, näitab ta avalikult vastupanu oma isa vastu, mis selles kultuuris on väga suur solvang. See on võrreldav noorema poja suhtumisega tähendamissõna alguses. Situatsioon kordub; järjekordselt on poeg kadunud. Isa oleks pidanud teda ignoreerima või karistama. Kuid ta astub taaskord oma poja poole, ta alandab ennast kõikide ees ning ootamatu armastuse väljendusena püüab ta oma poega veenda sisse astuma.

Vanem poeg ei näita üles vähimatki austust ning ei kõneta teda kui Isa. Vastupidiselt süüdistab ta oma isa, et ta on kui ori, mitte tema poeg. Ta on avalikult oma isa häbistanud ning julgeb öelda, et ta „kuuletus kõikidele tema käskudele.“ Ta ei tunne ennast perekonna liikmena. Emotsionaalselt kuulub ta teise kogukonda. Ta rõõm tuleb oma sõpradega hea söögi söömisest, mitte oma venna tagasitulekust, kes oli surnud ja nüüd elab. Vanem poeg tahab vaid liha, et ta saaks mõnuleda teist sorti rõõmus. Kust tuleb kogudusena meie rõõm?

Palveteemad:

- Ülistame Jumalat ja väljendame talle oma tänulikkust. Ütle Jumalale vähemalt üks kindel asi, mille eest sa täna tänulik oled, või millega Jumal sind möödunud aastal rõõmustas.
- Kutsume koguduse ette inimesed, kes on saanud kristlaseks või liitunud teie vendlusega möödunud aasta jooksul. Palvetame nende eest.
- Otsime palvemeeles, mis on meie koguduse suurim rõõm.
- Vaikses mõtiskluses mõtleme Johannese 16:22 peale: “Nüüd on teilgi muretsemist, aga kui ma näed teid jälle, on teie süda rõõmus ja keegi ei võta teie rõõmu teilt ära.” Kas see vastab sinu elus tõele? Kas sügaval su südames on rõõm, mida keegi ei saa ära võtta? Kas su lein on vaid pinnapealne või on see hoopis vastupidi?
- Mine kellegi juurde oma osadusgrupis ning julgusta teda, öeldes, mida sa tema juures naudid, mis sind inspireerib, mida sa tema juures austad ning kuidas ta on sind rõõmustanud.

Reede – Vanema venna sündroom

Luuka 15:25-30

Aga tema vanem poeg oli väljal ja kui ta sealt tulles jõudis maja lähedale, kuulis ta pilli ja tantsimist, ja ta kutsus ühe sulastest enda juurde ja päris, mis see võiks olla. See ütles temale: „Sinu vend on tulnud ja su isa on tapnud nuumvasika, sest ta on saanud tema tagasi täies tervises.” Ent tema vihastas ega tahtnud sisse minna. Siis tuli isa õue ja palus teda. Tema aga vastas isale: „Vaata, nii palju aastaid olen mina sind orjanud ega ole kunagi astunud üle sinu käsust, ent sina ei ole mulle kunagi andnud üht sikkugi, et ma oleksin võinud rõõmsasti pidutseda oma sõpradega. Aga kui see su poeg, kes su vara on hooradega nahka pannud, tuli tagasi, siis sa tapsid temale nuumvasika!”

Vanema poja reaktsioon on karm, täis kriitikat, põlgust ja hukkamõistmist. Ta ei mõista, kui kaugel ta on tõelisest armastusest, kaastundest ja aktsepteerimisest. Ta on nii keskendunud omandi majandamisest, et ta ei näe:

- oma isa südant ja armastuse väljendamist
- oma venna tagasitulekut ning tema täielikku muutumist
- omaenda elu ja oma isa õnnistuse täiust.

Võib-olla kasvasid sa koguduses üles, alludes alati oma isale ja Jumalale. Sa ei jooksnud kunagi kodust ära, sa ei raisanud oma raha erinevate naudingute peale. Sa olid vastutustundlik ja pidasid kogu elu kinni traditsioonidest, kuid tundsid ikka, et olid sama kadunud kui noorem poeg.

Henri Nouwen kirjutab oma kogemusest “vanema pojana”: Järsku nägin ma ennast täiesti uues valguses. Ma nägin oma kadedust, viha, enesekesksust, kangekaelsust, jäikust ning kõige rohkem peidus olevat eneseõigustust. Ma nägin, milline piripill ma olin ning kui paljud mu mõtted ja tunded olid juhitud kibestumuse poolt. Ma läksin kindla peale välja nagu vanem vend, kuid olin sama kadunud kui noorem vend, kuigi ma olin terve elu ”kodus” olnud.

Me saame palves:

- Parandada meelt nende kordade eest, kui meil on olnud vanema venna suhtumine
- Parandada meelt nende kordade eest, kui oleme oma püüdlustes olnud rohkem kui orjad, kes tahavad pidevalt muljet avaldada oma vanematele, Jumalale või inimestele, et nende ootusi täita.
- Tunnistada oma kibestumust ja halba suhtumist nende kordade eest, kui me ei näe, et meil pole põhjust enesehaletsuseks, sest me oleme saanud sada korda rohkem kui me oleme kunagi pidanud ära andma. Tunnistada oma kadedust nooremate poegade spontaansuse, mängutuju ja rõõmu üle.
- Palvetada, et esmasündinud, kes on tihti musternäidised ja perfektsionistid, leiaksid vabaduse.
- Palvetada, et kogudustest ja isiklikest eludest kaoks variserlus ja legalism. Palvetada moralismi, liigse tõsisuse, pingsuse, ranguse ja hea huumorimeele vastu.

Laupäev – Kõik mis on minu, on sinu oma

Luuka 15:31-32

Isa ütles talle: „Poeg, sina oled alati minu juures, ja kõik, mis on minu, on sinu oma. Nüüd aga oli tarvis pidutseda ja rõõmutseda, sest see su vend oli surnud ja on jälle saanud elavaks, ning oli kadunud ja on leitud.”

2. Peetruse 1:3

Tema jumalik vägi on meile kinkinud kõik, mis on vajalik eluks ja vagaduseks, tema tundmise kaudu, kes meid on kutsunud omaenese kirkuse ja vääriskusega.

Keegi ütles kunagi, et me saame oma palvetest ja Uuest Testamendist kõige rohkem kasu, kui me loeme neid nagu me oleksime variserid. See tähendamissõna kadunud poegade kohta oli mõeldud läheduses olevatele variseridele. Nemad olid need, kellel oli väljakutse jääda tähendamissõna lõpuni – otsustada, kas nad astuvad sisse oma Isa kodusse, kes rõõmustab oma patuse poja taassünni üle. Kas nad ühinevad tähistamisega, võtavad patused vastu ning rõõmustavad koos Isaga. Kas nad usuvad Isa kinnitust, et kõik, mis tal on, on nende oma.

Kõik, mis on minu, on sinu oma.

Meie kõigi probleem on see, et me arvame pidevalt, et me vajame midagi rohkemat või midagi muud või uut, et saaksime olla head kristlased ning teha seda, milleks ta meid kutsunud on. Tihtipeale puudub meil lihtne igapäevane rõõm sellest, et oleme seal, kus me praegu oleme, läbi kõikide silmnähtavate takistuste. **Meil on raske uskuda, et rikkused, mida me otsime, on meie endi jalge alla peidetud.** Raske uskuda, et aare on Kristus meie sees ning fakt, et Jumal on rajanud oma kodu meie sees. Meil on raske uskuda, et meil on kõik, mida vajame jumalikuks eluks. Euroopa kogudusena sarnaneme mõnikord Jaakobile, kes kuulutas ärgates: ”Issand on siin paigas ja ma ei teadnud seda!” Sõnad: ”Poeg, sina oled alati minu juures ja kõik, mis on minu, on sinu oma.” kehtivad ka meie kohta maailma kõige ateistlikumal kontinendil. Meil on kõik, mida me vajame täisväärtuslikuks eluks Jumalaga ning kõik, mis me peame tegema, on sisenema. Jumal hoolitseb ülejäänu eest.

Palvetame ...

- ... koguduse uuenemise eest armastuses inimeste vastu.
- ...et kogudusena me oleksime valmis väljuma oma ümbruskonna turvalisusest ning otsiksime kadunuid.
- ... et me kasvaksime Kristusega veedetud elu rikkuse ja ülevuse mõistmise; et meie Jumala inimestena käiksime iga päev selles Jumala ligiolu kindluses.
- ... uue evangelistide põlvkonna eest meie koguduses, kes oleks võimelised kehastama Jumala kuningriigi täiust ning kuulutama evangeeliumit Püha Vaimu väega ja üleva tarkusega.
- ... et eesoleval aastal saaks kogudus rõõmustada rohkemate inimeste üle, kes on võtnud vastu Isa kutse ja usuvad tema Pojasse.
- ... oma kallite eest, kes on vaimselt surnud ning sinu igatsuse eest, et neil oleks vaimne elu.

Pühapäev – Koguduse teenistus kadunud poegadele

Filiplastele 2:5-8

Mõtlege iseenestes sedasama, mida Kristuses Jeesuses: kes, olles Jumala kuju, ei arvanud osaks olla Jumalaga võrdne, vaid loobus iseenese olust, võttes orja kuju, saades inimese sarnaseks; ja ta leiti välimuselt inimesena. Ta alandas iseennast, saades kuulekaks surmani, pealegi ristisurmani.

“Jeesus sai ise meie pääste nimel kadunud pojaks. Ta jättis oma taevase Isa kodu, tuli võõrale maale, pani kõrvale kõik, mis tal oli ning läbi risti tuli ta tagasi Isa kodusse. Ta loobus kõigest, mis ta Isa ta kätte usaldas, et mina võiksin saada tema sarnaseks ning minna koos temaga Isa kodusse.”

Henri J. M. Nouwen

Jeesus ei läinud ristile selleks, et meie ei peaks seda tegema, vaid selleks, et me saaksime talle sinna järele minna. Jeesus tuli selleks, et kuuleka pojana kõik Jumala kadunud lapsed koju juhtida. Jeesuse kodu on ka meie kodu. Pole teist tagasiteed ja teist teed Isa juurde kui vaid läbi tema ja tema tagasituleku.

Kirjutage paberitükkidele kõikide oma kadunud poegade nimed, kõikide nende nimed, kes erinevatel põhjustel on Jumala kõrvale heitnud või ei tunne teda – su lapsed, sõbrad, vanemad ja kaaslased. Too nad ristile, mis ripub su kirikus või kabelis ning palu Jumalat:

Palve meie kadunud poegade eest

Issand, ainult sina tead, kus on meie kadunud pojad. Mitte ainult füüsiliselt, vaid ka nende südames, mõtetes ja vaimus. Keegi ei saa end peita sinu eest ja kes on nii kadunud, et sina teda ei leia?

Me palvetame nende eest, Issand, too nad koju – mitte ainult meie juurde, mitte isegi ennekõike meie juurde, vaid sinu juurde. Andesta meile kui vanematele, sõpradele või kogudustele, kui me oleme nende lahkumisele kaasa aidanud või seda julgustanud, või kui me muudame nende tagasitulekut keerulisemaks.

Kus iganes nad on ja mida iganes nad teevad, puuduta nende elusid. Ja kui nad koju tagasi tulevad, anna meile isa, mitte vanema poja vaim.

Ja Issand, siin on mõned meie hulgas, kes ei ole küll silmnähtavalt maailma või inimeste ees oma isade kodusid hüljanud, kuid me teame ise, kui kaugele me oleme eksinud. Palun juhi ka meid koju.

Ja kui me koju tagasi tuleme, olgu see kaugelt või lähedalt, õpeta meid kõiki, et sinu kuningriigis vajame rohkem kui lihtsalt veel ühte koguduse teenistust – selle asemel on meil vaja tähistada, et me oleme elus ja taas kodus.

Aamen

Info:

www.allianss.ee

[sekretär@allianss.ee](mailto:sekretar@allianss.ee)

Palvetoimkonna juht: Kertu Toots mob: 56455044

EEA peasekretär: Indrek Luide mob 56359279